

אור הנר

עמוד: נחיה אטון

דבר העורך

"אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, כי אם לשארו הקרוב אליו לאמו ולאביו"

לספר, ר' חיים ביקש מאברך שגר בהר נוף שיתקשר עם נהג המונית שמוליך את החבילה. אך נוצר ביניהם 'טלפון שבור'. ובניתיים השעון מתקדם, 'זמן תפילת שחרית' הקבוע של האברך המסודר מתקרב, ונהג המונית לא נמצא.

האברך ביקש מהנהג להביא את החבילה לבית הכנסת 'בני תורה' שבהר נוף, אך ללא הצלחה, עד שהוברר שהנהג טעה והוא עומד כמה רחובות בסמוך לבית הכנסת כי נסע לבית הכנסת אחר. לבית ברירה יצא האברך מ'בני תורה' למצוא את הנהג, כשתוך כדי הילוכו הוא טוען בעצבים שהוא מפסיד את ה'מנין הקבוע' שלו, וזה הורס לו את כל היום.

ובאותו רגע אירע הנס הגדול!!! שתי דקות אחרי שהאברך יצא מבית הכנסת, עלו מחבלים בני עוולה לבצע את הפיגוע בבית הכנסת 'בני תורה' בהר נוף (הפיגוע הידוע בבית הכנסת בהר נוף) - והם ירו בדיוק לאותו מקום שיושב אותו אברך. והנה, בדקו במצלמות האבטחה ומצאו שבזמן שאירע הטבח לא עלינו בבית הכנסת נראה האברך כשהוא יורד במדרגות כשבידו האחת מחזיק את הפלאפון סמוך לאזנו וידו השניה מתנענעת מעלה ומטה לפי קצב דיבורו - כשהוא מבכה את מצבו על כך שמפסיד זמן, ואינו יודע שב'חסד' זה אינו הורס אלא 'מחיה' את יומו ואת שאר כל ימי חייו" סיים הרב בידרמן את סיפורו.

ללמדנו מה כוחו של חסד ואפילו הכי קטן. אדם יכול לעלות לשמים לאחר מאה ועשרים שנה שחי בעולם ויגידו לו אתה הצלת כל כך הרבה אנשים, הצלת חיילים, והוא תוהה אני אף פעם לא הצלת אנשים, ויסבירו לו שבמעשה חסד אחד שעשה, זכה להציל כך כך הרבה אנשים, הבה ונשתדל כל אחד ואחד מאיתנו להתחזק במצוות החסד, ונזכה לאורך ימים ושנות חיים אמן, שבת שלום ומבורך.

היא תמות אחרי בעלה. לא יאומן!!

האימהות של הכהנים הגדולים על פי רוב היו אמורות למות לפני בעליהן אך מחמת החסד האריכו ימים.

סיפר הגאון הצדיק רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: שמעתי מעשה נורא מהרב החשוב ר' חיים אלעזר ראזנפעלד:

"לפני כמה שנים ערכנו הכנות לנשואי כלה יתומה בחודש חשוון תשע"ה. באחד הלילות פניתי לנדיב ידוע בחו"ל ברצוני לזכות אותו בהשתתפות נכבדה בהוצאות הנישואין. הלה

נענה בשמחה ואמר: "הנה אני שולח לכם מזוודה מלאה בכל טוב, מעילים ותכשיטים וכו'".

כמעט שהתחרטתי על פנייתי אליו, שכן לא לזה הוצרתי, אלא לכסף מזומן לשלם על הוצאות הנישואין, אולם, מנות וכיו"ב. אבל הלה לא הרפה ובמשך שבועיים רדף אחרי באומרו - ביום פלוני אשלח לך את המזוודה עם שליח פלוני.

הנדיב הודיע לי, שביום כ"ה חשוון לפנות בוקר ינחת השליח בארץ, וביקש ממני שאשלח שליח להביא את המזוודה הזו.

קיצורו של דבר, ממשיך רבי אלימלך בידרמן

הקשה רבי אברהם 'אבן עזרא' מה הטעם שהזכירה התורה את אמו של הכהן קודם אביו "לאמו ולאביו"?

ותירץ האבן עזרא: התורה הקדימה את אימו לאביו מכיוון שבדרך כלל הזכר חי יותר מהנקבה, ונמצא שעל הבן - הכהן, להיטמא במיתת אמו קודם מיתת אביו, שהרי האב מאריך יותר ימים.

ונשאלת השאלה: אם כן, מדוע בהמשך הפרשה לגבי קדושת כהן גדול הקדימה התורה מיתת אב לאם (פסוק י"א) "לאביו ולאמו לא יטמא" - אב קודם לאם, מה נשתנה כהן גדול שנזכר בו מיתת האב תחילה משאר הכהנים שהקדים בהם הכתוב מיתת האם לאב.

וראיתי בבאר הפרשה תירוץ נפלא: על פי הגמרא (ראש השנה י"ח), רבה ואביו היו מזרעו של עלי הכהן. על צאצאי עלי נגזר שימותו בקיצור ימים ושנים. רבה שעסק בתורה חי ארבעים שנה, אביו שעסק בתורה ובנוסף עסק בגמילות חסדים חי שישים שנה. רואים מהגמרא שמצוות גמילות חסדים בכוחה להאריך ימים. וידוע שהרוצח נפש בשגגה גולה לערי מקלט, ודינו של הגולה לעיר מקלט שצריך לשבת שם - "עד מות הכהן הגדול" (במדבר ל"ה, כ"ה).

ואמרת הגמרא (מכות י"א), שאותם רוצחים שגלו לערי מקלט היו מתפללים שימות הכהן הגדול, כדי שיוכלו לצאת מהעיר המקלט ולחזור לחיק משפחתם. לכן האימהות של הכהנים הגדולים היו מספקות לרוצחים בשגגה אוכל ובגדים כדי שלא יתפללו על בניהם הכהנים שימותו. ומכיוון שאמותיהם של הכהנים הגדולים עסקו בגמילות חסדים, לכן זכו לאריכות ימים ושנים והאריכו ימים יותר מטבען (כמו שלמדנו מהגמרא עם רבה ואביו) - יותר מהזכרים, לכן כתבה התורה לגבי כהן גדול שמיתת אמו תהיה אחרי מיתת אביו "לאביו ולאמו", מכיוון שהיא עשתה חסדים, וסיפקה אוכל ומזון לרוצחים בשוגג.

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש
 "ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת
 אלהם לנפש לא יטמא בעמיו"
 תמה אור החיים הקדוש מהו הלשון אמר אל הכהנים,
 מדוע שינה מהסדר הרגיל כפי שאומר בכל התורה דבר אל
 הכהנים.

גם מדוע כתב הכהנים לפני בני אהרן, היה לו לומר להפך
 בני אהרן הכהנים. התירוץ הוא כפי שכתוב בתנחומא כאן,
 אמר הקב"ה למשה אין נאה ליוצא ונכנס לפני להסתכל
 במת.

וכן מתבארים הדברים, אמור לשון מעלה, אל הכהנים
 כיון שהם כהנים משרתי פני מלך זוהי מעלתם. לכן לא
 יטמאו לנפש אדם, ולכן הקדים את התואר הכהנים למתואר
 בני אהרן, כי הטעם לציווי שלא יטמא בעמיו. הוא משום
 מעלתם שהם כהנים. שפירושו של דבר. כיון שהם יוצאים
 ונכנסים לפני.

הלקח הנלמד מדבריו שאין כל בני אדם שוים. ואלו
 המשרתים פני המלך יש להם להיזהר יותר לפי
 מעלתם, לא יטמאו למת, כי לא מתאים לטמא
 לשרת את המלך, גם תלמידי חכמים צריכים
 להיזהר להתנהג לפי מעלתם.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וספרתם לכם ממחרת השבת... שבע שבתות
 תמימות"

אחרי ספירת העומר אנו אומרים מדי ערב את
 התפילה הבאה: "הרחמן הוא יבנה לנו בית המקדש
 ויחזיר העבודה למקומה במהרה בימינו".
 נשאלת השאלה: מדוע תיקנו הקדמונים לומר תפילה
 זו דווקא אחרי ספירת העומר?

משיבים על כך חכמי ישראל: מצוות ספירת העומר
 ביום ט"ז בניסן, ומשחרב בית המקדש ובטלה מצוות
 "הקרבת העומר" אין ספירת העומר מן התורה אלא
 מדברי חכמים - "זכר למקדש" - כמובא במסכת מנחות
 (ס"ו, ע"א). משום כך אנו פונים בתפילה מדי ערב בגמר
 ספירת העומר, שהבורא ישיב במהרה את עבודת בית
 המקדש כבשנים קדמוניות, כתוצאה מכך נקיים גם את
 ספירת העומר כמצווה מן התורה, ולא "כזכר
 למקדש"..

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות תפילה
 תפילה במקום ללא גג

לא יתפלל במקום פרוץ, כמו בשדה, מפני שכשהוא
 במקום צניעות חלה עליו אימת המלך ולבו נשבר, ואם עבר
 והתפלל במקום פרוץ יצא ידי חובת תפלה. **אולם מקום
 מוקף מחיצות אך אינו מקורה, אין מניעה להתפלל שם.**
 אומנם מותר להתפלל בחצרות בתי כנסת, וכן המנהג
 פשוט להתפלל ברחבת הכותל המערבי, אף לאחר
 שהרחיבו את המקום ונראה קצת כמקום שאין בו מחיצות.
 וכן מותר להתפלל במערת המכפלה, ובפרט כיום שיש שם
 מקום מיוחד לישראל להתפלל שם.

הולכי דרכים מותר להם להתפלל בשדה. [ואף שאינו
 מקום מקורה, אין איסור להתפלל במקום שאינו מקורה].
 וכשיש שם אילנות טוב יותר שיעמוד להתפלל בין האילנות.
 ועל כל פנים צריך לנטות לצדי הדרך כדי שלא יפסקוהו
 עוברי דרכים.

(ילקוט יוסף תפילה)

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן"

במסכת ראש השנה (טו, א) אמרו: "מפני מה אמרה תורה הביאו
 עומר בפסח? מפני שהפסח זמן תבואה הוא, אמר הקב"ה:
 הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות"
 עד כאן דברי הגמרא. ולכאורה יש להקשות, אם כל הסיבה
 להבאת העומר היא כדי שתתברך התבואה שבשדות, מדוע אנו
 מביאים את העומר "ממחרת השבת", ביום השני של חג הפסח,
 הלא כבר ביום הראשון של פסח אנו נידונים על התבואה, כמו
 שכתבו המפרשים, ואם כן בדין שנביא את העומר ביום הראשון
 של פסח - אותו היום הוא יום הדין של התבואה. ונראה לבאר,
 שאילו היו מביאים את העומר ביום הראשון היה פתחון פה
 למקטרג לומר, שאין ישראל מקימים את המצוות לשם שמים,
 שכל הסיבה שמביאים את העומר הוא רק כדי שתתברך התבואה
 ולא משום שכך הוא רצונו של הבורא, ולכן אנו ממתנים
 עד לאחר שנגזר כבר הדין של התבואה ורק אז אנו מביאים את
 העומר, שבכך אנו מכריזים שהסיבה האמיתית להבאת העומר
 היא מחמת שכך ציוונו הבורא ולא מחמת שום סיבה אחרת. ובכל
 זאת הבאת העומר מועילה שתתברך לנו התבואה שבשדות,
 שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, והקב"ה יודע כבר ביום
 הראשון של פסח שבכוונתנו להביא לפניו עומר למחרת, ולכן
 הוא מברך את התבואה.

לכבדה והגדולה
 שיר בת אושרת
 בן ציון בן מירב

ציון חלפון
 בן סולטנה
 תנצבה

שרה בת לאורה
 יגית בת רחל
 שמעון בן מרסל
 תנצבה

לאה בת
 סוליקה רביבו
 ז"ל (ה"ד)
 תנצבה

חנה בת חפסה
 יעקב בן מרים
 תנצבה

שירת עם הרה"ג הרב אורן נורית

פתיחת חבילת טישו בשבת

שאלה: האם מותר לקרוע עטיפות שעוטפים בהם מוצרים שאינם מוצרי מזון, כגון חבילת טישו, או קופסאות של שקיות אוכל שעטופים בניילון וכיו"ב, האם מותר לפתוח על דעת להשתמש.

תשובה: מותר לקרוע שקיות שעוטפים מוצרים שאינם מוצרי מזון, כגון חבילת טישו, או קופסאות של שקיות אוכל שעטופים בניילון וכיו"ב, בתנאי שצריך את המוצר בשבת, ואינו צריך לעטיפה וקרוע בדרך קלקול. כמו כן מותר לקרוע את ניילון או קופסת קרטון שעוטפים את נייר הטישו, אמנם לכתחילה לא יקרעם במקום המסומן לפתיחה, וכן לא יקרע באופן שחותר כעין פס דק, לפי שנראה שעושה בזה פתח יפה שיצאו ניירות הטישו אחד אחד, אמנם במקום שהסימון מסייע לפתוח את הקופסא ולרוקן את התכולה, כמו בקופסת קרטון של שקיות אוכל מותר לחתוך אף במקום הסימון, ומהיות טוב לקרוע את העטיפה מערב שבת.

הוספת תבלינים על תבשיל בשבת
שאלה: האם מותר להוסיף תבלינים בשבת לתבשיל על מנת להשביח את המאכל?

תשובה: מרן הרב עובדיה זיע"א בחזון עובדיה (ח"ד עמודים של- שלד ע"ש באורך) העלה להתיר ליתן תבלין לתבשיל בכלי שני, שכלי שני אינו מבשל, כלומר דוקא לכלי שהעביר אליו את התבשיל שהיה מונח על האש, כגון צלחת או כלי הגשה (כשאינם על הפלאטה).

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

מעשה שהיה בשני קבלנים - ראובן ושמעון, שפגנו בתים זה בסמוך לזה.

בערב שבת אחד, פכלות עבודתם, השאירו את שקי המלט באתר הבניה הפתוח, מאחר וסברו שבשבת ישלר מזג אויר קיצי. והנה, למרבה הפלא, בשבת בבקר החל לרדת גשם זלעפות... פנה שמעון, שהיה מחלל שבת, אל חברו ראובן: "הבה ונסע לאתר הבניה ונציל את שקי המלט - נכניסם תחת מחסה כדי להצילם מהגשם! אם חושש אתה מחלול השבת - תוכל להצטרף אלינו, רק תשב ברכב..."

ראובן שהנו יהודי ירא ה' הכריז: "חלילה לי מלקגע בקדשת השבת! אני שם מבטחי פה יתברך, ואיני חושש מהפסד! ואני אף דורש שלא יצילו כלל את השקים שלי! אם המלט יפסד - מקבל אני עלי דין שמים באהבה!..." שמעון הורה לבנו שישע במהירות למקום, יעמיס את שקי המלט השכיכים לו, ויכניסם מתחת לגג ביתו. הפן נסע לאתר הבניה, רח"ל, ובצע את פקדת אביו. ויהי ביום ראשון בבקר, הגיעו שני הקבלנים אל מקום עבודתם, וכאן הפתעו לגלות, כי השקים שנצלו הם שקיו של... ראובן!

מה התברר? - בנו של שמעון טעה, ובמקום להכניס את שקי אביו מתחת מחסה, הכניס את שקיו של ראובן שומר השבת...

הבן עצמו ראה בזה אצבע אלקים, הוא נוכח להכין עד היכן מגיעה קדשת השבת, וחזר בתשובה שלמה. פעת בא ראובן ויבקש לשאל: האם מתר לי להשתמש במלט שנצל מחמת חלול השבת?

תשובה:

כדי להרחיק את האדם מעברת שבת החמורה, קנסו חכמים את מחללי השבת, על ידי שאסרו את השמוש בתוצרת שהופקה ממלאכות שנעשו בשבת. תוצרת זו נקראת "מעשה שבת".

אולם, בשאלתנו, מתר לראובן הצדיק להנות מהמלט, ואין כאן קנס מצד "מעשה שבת", וזאת מחמת ג' סבות: (א) היות ראובן אדם אוסר דבר שאינו שלו, ואין יכולים לקנס אדם מחמת מעשה עולה של חברו. (ראה פסקי תשובות ש"ח"ה).

(ב) מכאור בשלחן ערוך (סי' ש"ח ס"א) שהמחלל שבת ועשה מלאכה במזיד - מתר לאחרים להנות ממלאכתו במוצאי שבת, וגם כאן ההנאה מהמלט היא רק לאחר השבת. (ג) בגוף המלט לא נעשתה שום עברה, כי אם הוצאה מרשות לרשות וטלטול מקצה, ויש הסוברים שאין בזה קנס משום "מעשה שבת" (ראה פסק"ת שם הערה 117).

לסכום: מתר להשתמש במלט שנצל.

שירת עם הרה"ג הרב בנימין חותיה

הלכות מעשרות

שאלה: המקבל דמי הבראה במקום עבודתו האם חייב ליתן מסכום זה מעשר כספים לצדקה. תשובה: הנוהג לעשר כספים לצדקה חייב להפריש מעשר מדמי הבראה שקיבל במקום עבודתו.

שאלה: רווקה שעושה מעשר כספים והצטבר אצלה סכום ונישאת לאחר שנים לתלמיד חכם והיא זקוקה לסיוע בהחזקת הבית האם מותרת ליטול לעצמה מכסף המעשרות כיון שכעת גם היא זקוקה לצדקה.

תשובה: מותרת ליטול רק עד כדי שיעור פרנסת ביתה אבל לא יותר מכך.

שאלה: גבאי צדקה אם מותר ללוות מכספי הצדקה שהוא מחזיק או מכספי מעשרות שברשותו שהפריש לצדקה. תשובה: מותר לגבאי ללוות מכספי צדקה שברשותו בתנאי שידוע בוודאות שיש לו להחזיר לאחר מכן את החוב לצדקה. והמחזיק כספי מעשרות רשאי ללוות מהם בתנאי שאם אדם יבקש ממנו הלואה שילוה ממקום אחר וילוה לו.

דפואה שיריכה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לכרמה והצלוחה

חיים לוי זב"ב
רון רבקה
הודיה לוי
אלמוז לוי
בן שולמית

דפואה שיריכה

יוסף לוי
בן ויקטוריה

דפואה שיריכה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מיריה מרים
בת רחל

ליזווג הנני

שיריה
בת ציפורה

הילולת רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי נחשב לאחד מעמודי התווך של הרוח היהודית, ועיקר גדלותו נובעת מהיותו "צינור" שדרכו ירדה תורת הנסתר לעולם. הוא מזוהה ככותבו של ספר הזוהר, חיבור ששינה את פני היהדות והעניק לכל פסוק בתורה רובד עמוק של סוד ומשמעות פנימית.

כוחו של רשב"י התבטא בדרגה רוחנית כה גבוהה, עד שחז"ל העידו עליו שיכול היה לפטור את העולם כולו מן הדין. הוא היה תלמידו המובהק של רבי עקיבא, ומיגו בדמותו גבורה פוליטית נגד הרומאים יחד עם פרישות מוחלטת מחיי החומר. תקופת שהותו במערה במשך 13 שנה הפכה לסמל של זיכור הגוף והנפש, שם, על פי המסורת, הגיע להשגות אלוקיות שמעל לטבע האנושי הרגיל. ייחודו נשמר גם אלפי שנים אחרי מותו, כאשר דמותו מאחדת את כל חלקי העם. יום פטירתו, ל"ג בעומר, אינו יום אבל אלא יום של שמחה וגילוי אור, מתוך אמונה שתורתו ומסירות נפשו ממשיכות להגן על עם ישראל ולעורר תקווה לגאולה.

חלומו של רשב"י בליל ראש השנה

פעם אחת חלם התנא רבי שמעון בר יוחאי חלום בליל ראש השנה, הוא ראה בחלומו כי בני אחותו יידרשו לשלם בשנה זו 600 דינרי זהב לממשלה בתור מס. רצה רבי שמעון להציל את קרוביו מההפסד הכספי הגדול. מה עשה? במשך השנה הוא שלח שליחים ונציגי מוסדות צדקה אל ביתם, והפציר בהם לתת צדקה יותר מרגילותם.

למרות שבני אחותו היו אנשים אמידים ולהם חנות לבדי משי, הם הבחינו שהדוד רבי שמעון תובע מהם צדקה בסכומים גדולים יותר מלמדיהם הקודמות. כששאלו אותו לפרש השינוי, הוא סייר לגלות להם את הסיבה האמיתית, אך בדרך "מוטב לתת צדקה ל'יעקב' רעב, מאשר ל'עשיר' שבע". הם לא ירדו לפרש דבריו והוא היה רשע מהם לרשום כל סכום שהם מוציאים.

בבוקר סוף השנה הגיע גייס של חיילים עיר, והמפקד הטיל מס כבד על התושבים

האמידים. על בני אחותו של רבי שמעון הוטל מס בסך 600 דינרי זהב. כשסירבו לשלם את הסכום הגבוה, הם הובלו למעצר עד שישלמו את המס שהוטל עליהם.

הנשים המבוהלות רצו מיד אל רבי שמעון בר-יוחאי וסיפרו לו על החדשות. הוא הרגיע אותן, ואמר להן ללכת ולהביא אליו את הרשימה בה נכתבו כל סכומי הצדקה שחולקו על ידם במשך השנה.

כשערך את החשבון הוא גילה שהם נתנו לצדקה 600 דינרי זהב - פחות שישה דינרים.

"לכו והביאו לי שישה דינרים, ואני אסדר את העניין על הצד הטוב ביותר" אמר רבי שמעון.

הנשים הביטו עליו בהשתוממות גלויה. "דורשים מאתנו שש מאות דינרים ולא ששה" אמרו מופתעות. - "עשו מה שאמרת לכן, הביאו ששה דינרים, והכל יהיה, בעזרת השם, בסדר גמור" אמר להן רבי שמעון.

עם הכסף בידו, הלך רבי שמעון אל סגן המפקד ואמר לו כדברים האלו: "מה לך כי נטפלת ליהודים אלו? וכי מפקדך לא גזל ושדד מספיק רכוש לעצמו? ואיזו תועלת יש לך מזה? קח לך שישה דינרים אלו, עשה מעשה טוב וגם לך יהיה קצת כסף בכיס..."

למרבה הפלא, דבריו נכנסו ללבו של הסגן והוא שיחרר את היהודים.

בדרך הביתה אמרו האחים לרבי שמעון: "כעת אנו מבינים מדוע הפצרת בנו לתת לצדקה, ואת דבריך על יעקב הרעב ועשיו השבע. אך מדוע לא סיפרת לנו שזו גזירה מן השמים, והיינו נותנים את כל הכסף בעונג וכשמחה?"

"אם הייתי מספר לכם" השיב להם הדוד, "הייתם נותנים את הצדקה על-מנת להינצל מהגזירה. אני רציתי שתתנו את הצדקה 'לשמה', בלב טהור ובכוונות טובות. דעו לכם כי כל הוצאותיו של האדם נקבעות בראש השנה, ולכן כדאי להרבות בנתינת צדקה ככל האפשר, כדי שזכות הצדקה תגן עלינו ותמלטנו מכל גזירות קשות ופורעניות.

(על-פי ילקוט שמעוני ויקרא, רמז תרסה)

בעזרת ה' ביום שני בערב יחול ליל ל"ג בעומר.

פסח שני

לְמַה נִגְרַע
לְבַלְתִּי הַקָּרִיב
אֶת קֶרְבִּן
ה' בְּמִעְדוֹ
פְתוּךְ
פְּנֵי יִשְׂרָאֵל

למה נגרע - זעקה הפותחת את כל השערים

ראיתי בבאר הפרשה: ידועים דברי הזוהר הקדוש (רע"מ ח"ג קנב): על יום פסח שני, ביום זה יוצא הכרוז: "מי שעדיין לא עלה בידו לראות את פני השכינה יבוא ויכנס בימים אלו לראות את פני האדון ה', בטרם ינעלו השערים, והכרוז מכריז בארבעה עשר לחודש השני (אייר) כי מאז ועד שבעה יומין השערים פתוחים, ומכאן ולהלאה ינעלו השערים" עכ"ל.

והנה כתוב בפרשת בהעלותך, בענין 'פסח שני' (במדבר ט', ז') "ויאמרו האנשים ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו".

וצריך ביאור מה טענה היא זאת, והרי הם עצמם ענו על שאלתם - "אנחנו טמאים לנפש אדם". והטמא אינו יכול להקריב קרבן. וביאר הרב הקדוש ה'חידושי הרי"ם' ז"ע (הובא בבית ישראל אמור תשכ"ט) שעל כרחך שאותם הטמאים לנפש אדם, לא שאלו 'למה נגרע', אלא הם זעקו מנהמת ליבם, למה נגרע... למה נגרע... ידענו גם ידענו כי טמאים אנחנו, אבל רוצים אנו להיות בכלל המקריבים את קרבן ה'.

וזהו הלימוד מ'פסח שני' לכל בר ישראל באיזה מצב ומקום שהוא נמצא - אם יזעק אל ה' בחזקה 'למה נגרע', אף כי שקוע הנני בהבלי עולם, אבל 'רצוננו לראות את מלכנו' יפתח לו הבורא חלוני רקיע, ויזכה להיכנס להיכלות הקדושה.

וכך כתב הרב הקדוש 'בית ישראל' ז"ע (בהעלותך תשכ"ג) וז"ל: ויש דמו לזה בענין פרשת פסח שני, אף שנראה שאין להם עצה אבל בהשתוקקות שלהם שצעקו 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'' נתחדש להם מצוות פסח שני, וזה הכח שיכול האדם לפתוח את השערים אף שנראה לו שנסגרו. כמובא בגמרא (פסחים פה:) אף מחיצה של ברזל אינה מפסקת לישראל לאביהם שבשמים, ועל זה הזהיר שלמה המלך (משלי ח לד) 'אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום לשמור מזוונות פתחי', לשקוד ולשמור את הפתח שיכול לכנוס אפילו שנראה לו שהם סגורים, והעצה לשקוד על דלתותי יום יום לא להניח אפילו יום אחד להפסיק.

ביסוד זה ביאר הרב הקדוש משינאווא

ז"ע (דברי יחזקאל החדש עמ' ע"ב) את תשובת משה רבינו לטמאים: "ויאמר להם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם".

ולכאורה צריך ביאור, הרי האיש משה היה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ואיך היה בטוח בעצמו שהקב"ה יתגלה אליו עכשיו בזו השעה תיכף ומיד.

והתשובה היא, מכיון שראה משה רבנו את זעקתם והשתוקקותם - שזעקו 'למה נגרע' היה בטוח שמיד יתגלה ה' ויחדש עבורם מצוה בשבילם, כי בכוח זעקה זאת לשדד מערכות שמים וארץ, ובוודאי יענה הקב"ה, לכן אמר בוודאות

'עמדו ואשמעה מה יצוה ה'".

מנהג אכילת מצה ביום זה: יש שנוהגים לאכול מצה בפסח שני, והטעם: זכר למצה שהיו אוכלים מקריבי קרבן הפסח ב"ד באייר, שנאמר (במדבר ט', יא) "בחדש השני בארבעה עשר... על מצות ומרורים יאכלהו" (זו הפסחהגים דף ק"ד).

טעם אחר: לפי שאכלו בני ישראל את המצות שהוציאו ממצרים עד י"ד באייר, שנאמר (שמות ט"ו, א') "ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין בחמשה עשר יום לחודש השני", ופירש רש"י (שם ד"ה בחמשה עשר), נתפרש היום של חניה זו, לפי שבו ביום כלתה החרדה (המצה) שהוציאו ממצרים והוצרכו למן (זו המנהגים עמוד ק"ד).

• ברכת המצה בכל ימות השנה (חוץ מפסח) מזוונות, ועדיף לאוכלה בתוך הסעודה, או לקבוע עליה סעודה על ידי שיאכל 216 גרם.

אומנם אם זה מצות רכות ועבות ברכתם המוציא וברכת המזון כל השנה (הלכה ברורה ח"ח ט"ו קס"ח סעיף כ"ה). וכן מצה שהרטיבו אותה במים ונהיית רכה מברכים עליה המוציא.

• ביום י"ד אייר, אין אומרים וידוי ונפילת אפים, אבל ביום ט"ו באייר המנהג לומר וידוי ונפילת אפים.

• יש אומרים שאין צריך לומר וידוי גם במנחה שלפני פסח שני, דהיינו במנחה של י"ג אייר, ואף שיש חולקים, כל ספק בדיו תחננו הולכים לקולא, ואין צורך לומר וידוי ונפילת אפים במנחה של י"ג אייר.

היום יום שישי י"ד באייר יום פסח שני.

בזכות התנא האלוקי

ה'עבודת ישראל' מקאזניץ זיע"א
(תהילות ישראל, תהלים מב): כי כל ימי הספירה
אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר שבו הרחמים גוברים,
מכיוון שרבי שמעון בר יוחאי האיר לכל ישראל
בתורתו הקדושה, לכן יום זה מסוגל להאיר לכל
אחד ואחד במצבו הן ברוחניות הן בגשמיות.
ובפרט בשלש אלה, זרע של קיימא, חיים ארוכים,
ופרנסה טובה.

זרע של קיימא - הרב הקדוש ממנוקאטש זי"ע
(שער יששכר מאמרי חודש אייר מאמר גל עיני אות כב) מביא
בשם סבו הרב הקדוש ה'שם שלמה' זי"ע שהרוצה
להיפקד בזרע של קיימא יעתיר על כך בברכת
רפאנו, כי ענין זה נכלל בכלל 'רפואה', וביום זה
שהוא בחינת הוד מסוגל לבקש על רפואות.

חיים ארוכים - כמו שמביא הרב הקדוש
ממונקאטש זי"ע (שם אות י) כי 'שמעון בן יוחאי'
בגימטריא מחיה מתים.

פרנסה טובה - בשו"ת חתם סופר [יו"ד דל"ג]
הביא בשם מדרש שאחרי שבט"ו אייר נגמרה
הצידה שהביאו אתם בני ישראל ממצרים - הלכו ג'
ימים בלא לחם - ובי"ח אייר שהוא יום ל"ג בעומר
התחיל המן לרדת, ואם כן יום זה מסוגל לבקש על
המזונות והפרנסה של האדם.

ועוד, שתיבות 'שמעון בר יוחאי' עולים בגמטריא
"ורפאתיו" (אורה ושמה). ולא זו בלבד, אלא כמו
שאמר הרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זי"ע (אמרי
פנחס השלם אות רלא) שיום זה מסוגל ביותר לעורר
בו עניין הרפואה ומי שצריך לקחת רפואה (תרופות)
יתחיל בל"ג בעומר, שכאמור 'בורא רפואות' מכוון
כנגד 'הוד'. ואם כן יום ל"ג בעומר שהוא ספירת הוד
שבהוד הרי הוא מסוגל להביא לתכלית הרפואה.

מעלת ל"ג בעומר

יום 'ל"ג בעומר' - יום קדוש ונורא הוא, המאיר
באור מופלא רום מעלה, והוא 'ומו של רשב"י'
כמו שהוא עצמו אמר באידרא (אידדו! האזינו רצא):
כשגילה

"הוד שבהוד"

על פי הקבלה ישנה
חלוקה של שבע ספירות (מידות)
הם: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד,
יסוד ומלכות. בספירת העומר אנו אמורים
לתקן את המידות כך שכל שבוע שייך למידה
אחת וכל יום הוא מידה באותו היום בשבוע
וכך מושלמת עבודה זאת מכיוון שהספירה
היא שבע שבועות, השבוע הראשון שייך לחסד
והיום הראשון שבו הוא-חסד שבחסד, השני
גבורה שבחסד וכן הלאה.

יום ל"ג בעומר יוצא ביום החמישי של
השבוע החמישי (יום שישי הקדוב הוא היום
החמישי של השבוע החמישי של ספירת העומר)
והמידה של יום זה הינה "הוד שבהוד".
חכמי הקבלה מציינים יום זה כיום
מסוגל מאוד מפני שהמידה של "הוד
שהוד", מעלתה גבוהה ומיוחדת.

הרב הקדוש ה'חתם סופר'
זי"ע (זרשות ח"ב רפ.) כתב, שמדת
'הוד שבהוד' היא בבחינת 'כתר',
ומתעורר ביום זה העת רצון
שהיה בזמן שנגלה הקב"ה
לישראל בעת מתן תורה.

יום מסוגל לישועות

ראיתי בבאר הפרשה:
יום ל"ג בעומר מסוגל
לפעול בו כל מיני
ישועות, וכלשונו
של הרב
הקדוש

רבי שמעון בר יוחאי

סודות התורה ביום פטירתו ועצר את החמה שלא תשקע עד שיגמור לגלות את כל הסודות שרצה לגלות אז. וכלשון הזוהר הקדוש: ולא יתרחק היום מאתנו, שהרי כל היום הזה שלי הוא, וביום זה נפתחים כל שערי רקיע להריק עלינו שפע עד בלי די. ורמו לדבר, יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב"י (רבי שמעון בר יוחאי) (טעמי המנהגים).

והדברים אמורים בכל שנה ביום ל"ג בעומר שבכל שנה ביום ההילולה הוא עומד וממליץ טוב על בני ישראל לפוטרם מן הדין, ומבטל את כל הגזירות. וכן נשמע הקול ממערת רבי שמעון בר יוחאי בעת שנכנסה מיטתו בלהב אש למקום מנוחתו במירון: "זה האיש מרעיש הארץ, מרגיז ממלכות, ברקיע נשקטים ביום הזה בשבילך".

ומבואר בחז"ל שבכל שנה ושנה ביום הזה נשקטים כל המקטרגים, ומתבטלים כל הדינים בזכות רשב"י.

ל"ג בעומר כיום הכיפורים

והנה, קדושת היום של ל"ג בעומר כעין קדושת יום הכיפורים לענין מחילת העוונות וטהרת נפשות ישראל מכל חטא.

וכן אמר הרב הקדוש רבי יהושע מקאמינקא זי"ע לרב הקדוש משינאווא זי"ע, דעניין יום הכיפורים הוא, שאהרן הכהן שהוא בחינת ה'הוד' נכנס לקודשי קדשים שאף הוא בחינת ה'הוד', כך גם בל"ג בעומר מתעורר בחינת ה'הוד שבהוד' ואפשר לפעול בו ישועות כביום הכיפורים (הובא באוהב שלום השלם ח"ב עמוד י"ח).

השמחה בל"ג בעומר

מובא מהרב הקדוש ה'בני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ג אות ג) אשר נתאמת לנו מאנשי אמת השמחה ביום הזה על ציון רבי שמעון בר יוחאי היא שלא כטבע, דכתיב (משלי יג ט) 'אור צדיקים ישמח'.

ידועים ומפורסמים דברי מורינו הרב רבינו חיים וויטאל זי"ע (שער הכוונות דרוש ו' ענין ל"ג בעומר) שהעיד הרב אברהם הלוי זי"ע שהיה

רגיל לומר בכל יום בתפילת מנחה 'נחם את אבלי ציון' בהתאבלו על ירושלים, ואף ביום ל"ג בעומר בהיותו על ציון רבי שמעון בן יוחאי אמר בתפילתו 'נחם', לאחר שגמר תפילת 'שמונה עשרה', אמר לו האריז"ל, ראיתי בהקיץ את רבי שמעון בר יוחאי עומד על קברו וצויה אותי לשאול אותך מדוע הינך משבית את שמחתו הגדולה ואומר נחם ביום זה (לא עבר חודש ימים ואחד מבניו נפטר ל"ע). למדים אנו כמה שמחה יש לפני רבי שמעון בר יוחאי כשאנו שמחים ביומו הגדול.

לימוד תורת רשב"י

עד כמה יכול אדם להתרומם בתורה, יתבונן בעצמו ויצויר בדעתו, שאין איש בדורנו שיעלה על דעתו, כי חשוב הוא שבבואו לעולם העליון יושיבוהו בהיכלו של רבי שמעון בר יוחאי, ואילו כאן בזה העולם, הרשות נתונה בידי כל אחד להיכנס להיכל קודשו של רבי שמעון בר יוחאי, על ידי שישיב וילמד מאמרותיו של רבי שמעון בר יוחאי.

לידת רבי שמעון בר יוחאי

מובא מהרב הקדוש ה'בני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ל"ג בעומר) בוודאי ביום ל"ג בעומר גם נולד רשב"י ובאותו יום שנולד התחיל אורו להאיר.

בעזרת ה' ביום שני בערב יחול ליל ל"ג בעומר.

סיום מנהגי העומר

השולחן ערוך אפשר לישא אישה רק ביום ל"ד בעומר.

הולכים אחרי החתן

אם החתן ספרדי והכלה מבנות אשכנז, או להיפך, הולכים בזה אחר העדה של החתן, בין להקל ובין להחמיר. שהכל תלוי בחתן שהוא מחוייב בפריה ורבייה, ובו תלוי עיקר השמחה, ואין הדבר תלוי בכלה.

קבעו את החתונה מחוסר ידיעה

זוג ספרדים שנרשמו לנישואין בל"ג בעומר, מחוסר ידיעה, וקבעו אולם וכו', וכעת סמוך לחתונה נודע להם שהספרדים ממתנים עד יום ל"ד בעומר, ויש להם עוגמת נפש או הפסד מרובה בביטול החתונה, יכולים להקל בדיעבד (ילקו"י ספיה"ע עמ' תל"ב).

ספרדי שמוזמן לחתונה בל"ג בעומר

ספרדי המוזמן לחתונה של אשכנזים הנערכת ביום ל"ג בעומר, מותר לספרדי להשתתף בכל השמחה (ילקו"י ספיה"ע עמ' תל"ג).

היתר מיוחד

השנה בעקבות מלחמת שאגת הארי, נתנה הרבנות הראשית לישראל אישור מיוחד לכל אותם חתנים וכלות (במקרה שהחתן לא קיים מצוות פריה ורבייה, או במקרה שישנם בעיות או חששות אחרים) שקבעו את אירוע החתונה לפני פסח ובעקבות המצב התבטלה להם החתונה, לערוך את החתונה שלהם בימי העומר עם תזמורת וכלי שיר.

שמיעת שירים בל"ג בעומר
בליל ל"ג בעומר ולמחרתו נוהגים להקל לשמוע שירים מכלי נגינה, וכל שכן מטייפ ומחשב וכדומה, לכבוד ההילולא של התנא רבי שמעון בר יוחאי ע"ה.

שמיעת שירים בבית
מותר לשמוע כלי שיר בל"ג בעומר (וגם ביום ל"ג בעומר) אפילו כשלא עורכים הילולא לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, וכן אדם בביתו, מותר לו לשמוע כלי שיר מכיוון שהותר לשמוע בל"ג בעומר לא מחלקים בין ההילולא לבין ביתו של כל אדם.

שמיעת שירים במוצאי ל"ג בעומר

במוצאי ל"ג בעומר שהוא ליל ל"ד בעומר, אף על פי שנגמרה הילולת רבי שמעון בר יוחאי, לדעת הספרדים שנוהגים אבלות עד יום ל"ד בבוקר, במוצאי ל"ג בעומר יכולים לשמוע שירים עם מנגינה (ילקו"י ספיה"ע עמ' תנא).

תספורת וגילוח
נוהגים הספרדים שלא להסתפר בימי הספירה עד יום ל"ד לעומר בבוקר, ואינם מסתפרים ביום ל"ג בעומר כמנהג האשכנזים, אלא בל"ד לעומר בבוקר, ולאחר מכן מותר להסתפר בכל עת שירצה, ונתנו רמז לזה מהפסוק "מקימי מעפר דל" שקמים מהאבלות ביום ל"ד בעומר.

חתונה בסיום ימי העומר
לדעת האשכנזים שנוהגים כדעת הרמ"א יכולים לישא אישה ביום ל"ג בעומר, אומנם לדעת הספרדים שנוהגים כדעת מרן

טעמים להדלקת המדורה בל"ג בעומר

מה שאמרו בגמרא בברכות (מג): "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים", והרי תלמידיו של רבי עקיבא נפטרו בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה, ורמז לכבשן האש מדליקים מדורות, שידעו שעדיף ליפול בכבשן האש ולא להלבין פני חברו ברבים. (ילקו"י ספיה"ע)

ו. מפני שהתורה נמשלה לאש, שנאמר: "הלא כל דברי כאש נאום ה'" ויסודותיה נמשלו לאש פנימית יותר.

ז. משום שרבי שמעון בר יוחאי היה אור העולם בתורתו, ויום זה הוא יום הילולתו.

ח. התורה נקראת "טוב", כמו שנאמר: "כי לקח טוב נתתי לכם", ובה צפון האור הגנוז שנאמר עליו "וירא אלוקים את האור כי טוב".

והנה אם נתבונן בתורה נראה כי המילה "טוב" כתובה לראשונה בתורה - במילה השלושים ושלוש. אם כן אפשר להסביר: שה"אור כי טוב", הוא אור התורה, שמתחיל להתנוצץ ביום ל"ג בעומר, טו"ב [17] ימים קודם מתן תורה, לכן אנו מדליקים מדורה שכוונתה להבעיר את הניצוץ של התורה שבתוכנו (בהלכה ובאגדה ימי העומר).

חשוב להדגיש: שכל מנהג המדורה הוא דווקא במקום בו יש פיקוח ומותר להדליק מדורה. אומנם במקומות ללא פיקוח איסור גמור להדליק מדורה מדין "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם".

אי"ה ביום שני בערב, ליל ל"ג בעומר. בל"ג בעומר נהגו בקהילות ישראל להדליק מדורות, אי"ה נביא כמה טעמים להדלקת המדורות:

א. אומר הזוהר (דברים רצא ע"ב), כי ביום פטירת רבי שמעון בר יוחאי, גילה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו את סודות הזוהר, ויום זה התארך, ולא היה רשות לשמש לשקוע עד שסיים סודותיו, ועלתה נשמתו למרום, וכל היום הבית היה מוקף אש ואור גדול, וזכר לזה מדליקים מדורות (בני יששכר).

ב. יש מסבירים: כיון של"ג בעומר המידה של אותו יום היא "הוד שבהוד", לכן צריך להרבות באור (טעמי המנהגים).

ג. לפי ששבעת השבועות שבספירת העומר הם כנגד שבעה קולות שבתהלים (כ"ט): "הבו לה' בני אלים", השבוע החמישי הוא כנגד "קול ה' חוצב להבות אש", לכן מרבים אור בל"ג בעומר, שהוא השבוע החמישי (טעמי המנהגים).

ד. זכר למשואות שהיו מעלים להודיע על קידוש החודש, והרומאים אסרו לעשות כן. לכן היו המדורות סמל של מרד, ולכן ביום ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי - שהיה המורד הגדול נגד הרומאים מדליקים מדורות (ויי המנהגים).

ה. יש שכתבו שהסיבה להדלקת המדורות היא על פי

סדקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אור הנר",
באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל
חשנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה
באהבה רבה

מדרכי יופה
סודנו זב"ב
ליאור זשיר
סודנו

חיים לוי זב"ב
רון רבקה
הודיה לוי

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות